

PHILIP K. DICK
YÜKSEK ŞATODAKİ ADAM

Çeviren
Dost Körpe

*Karım Anne'e,
Onun sessizliği olmasa bu kitabı asla yazamazdım.*

Bay R. Childan, bir haftadır endişeyle postanın yolunu göz-lüyordu. Fakat Rocky Dağları Eyaletleri'nden beklediği de-ğerli kargo hâlâ gelmemişti. Cuma sabahı dükkânını açarken yerde, kapıdaki posta slotunun önünde yalnızca mektupla-rın durduğunu görünce, müşterim kızacak, diye düşündü.

Duvardaki, beş sentle çalışan makineden kendine bir bar-dak hazır çay koyduktan sonra eline süpürge alıp ortalığı süpürmeye başladı; kısa süre sonra, Amerikan El Sanatları Şti.'nin girişi yeni başlayan gün için temizlenmiş ve dükkân, bozuk para dolu yazarkasasıyla, içinde taze kadifeçiçekleri-nin durduğu saksısıyla ve arka planda müzik çalan radyosuyla pırıl pırıl olmuştu. Dışarıda, işadamları Montgomery Sokağı boyunca sıra sıra uzanan işyerlerine bir an önce varmak için kaldırımında aceleyle yürüyorlardı. Uzaktan bir teleferik geçip gitti; Childan durup onu keyifle seyretti. Uzun, rengârenk ipek elbiseler içinde kadınlar... Childan onları da seyretti. Son-ra telefon çaldı. Childan telefonu açmak için dönüp içeri girdi.

Onun "Alo?" demesinden sonra, tanıdık bir ses, "Evet," dedi. Childan'ın içi karardı. "Ben Bay Tagomi. İç Savaş nefer toplama afişim geldi mi, beyefendi? Lütfen anımsayın; geçen hafta söz vermiştiniz." Nezaket sınırlarını zorlayan, görgü kurallarının sınırında gezinen, hızlı hızlı konuşan huysuz bir ses. "Size bu koşulla depozito vermemiş miydim, beyefendi, Bay Childan? Bu bir armağan olacak, anlarsınız ya. Bunu açıklamıştım. Bir müşteriye."

Childan, “Bay Tagomi, efendim...” diye söze başladı. “Söz vermiş olduğum parçayı bulmak için, giderlerini kendi cebimden karşıladığım yoğun araştırmalar, ki sizin de takdir edeceğiniz gibi söz konusu parça bu bölgenin dışından geleceğinden ve dolayısıyla da...”

Fakat Tagomi onun sözünü kesti: “Yani gelmedi.”

“Hayır, efendim, Bay Tagomi.”

Buz gibi bir sessizlik.

“Daha fazla bekleyemem,” dedi Tagomi.

“Elbette, efendim.” Childan somurtkan bakışlarla vitrinin ötesine, önce ılık ve güneşli güne, sonra da San Francisco’nun ofis binalarına baktı.

“Yerine başka bir şey alacağım o hâlde. Bir öneriniz var mı, Bay Childan?” Tagomi onun ismini kasıtlı şekilde yanlış vurgu yaparak söylemişti; Childan’ın kulaklarının kıpkırmızı kesilmesine yol açan, görgü kuralları çerçevesinde bir hakaret. Haddi bildirildi, pozisyonunun korkunç küçük düşürücülüğü ortaya kondu. Robert Childan’ın emelleri, korkuları ve ıstırapları su yüzüne çıkıp kendilerini sergilediler; onun üstüne çullandılar ve dilinin tutulmasına yol açtılar. Kekeleydi; ahizeyi tutan eli terden yapış yapış olmuştu. Dükkânında kadifeçiçeklerinin kokusu vardı; müzik çalmayı sürdürüyordu fakat Childan kendini uzaklardaki bir denize düşmekteymiş gibi hissediyordu.

“Şey...” diye mırıldanmayı başardı. “Tereyağı yayığı. 1900’lerde imal edilmiş dondurma makinesi.” Zihni düşünmeyi reddediyordu. Tam da unutmaya başlamışken; tam da kendini kandırmaya başlamışken. Otuz sekiz yaşındaydı ve savaştan öncesini, o eski zamanları hatırlayabiliyordu. Franklin D. Roosevelt’i ve Dünya Fuarı’nı¹; geçmişteki o daha

1 1939 New York Dünya Fuarı. “Yarının Dünyası” mottosuyla hafızalarda yer edinen fuar, 33 devletin katılımıyla gerçekleşmiş, televizyon, renkli film, yeni mimari teknik projeler vb. çeşitli ürün ve eserler sergilenmiştir. -yhn

iyi dünyayı. “İşyerinize çeşitli cazip parçalar getirebilir miyim?” diye geveledi.

Öğleden sonra iki için randevulaştılar. Childan ahizeyi yerine bırakırken, dükkânı kapaması gerektiğini biliyordu. Seçme şansım yok. Böyle müşterilerin memnun kalmalarını sağlamalıyım; işlerin iyi gitmesi onlara bağlı.

Titreyerek ayakta dururken, birilerinin –bir çiftin– dükkâna girmiş olduğunu gördü. Genç bir adam ve bir kız; ikisinin de eli yüzü ve kılık kıyafeti düzgündü. İdeal. Childan kendini sakinleştirdi ve gülümseyerek, profesyonelce, rahat bir tavırla onlara doğru ilerledi. Tezgâhta sergilenenleri incelemek için iki büküm olmuş, hoş bir küllüğü ellerine almışlardı. Childan, evliler, diye tahminde bulundu. Sarmal Sisler Şehri’nde, Skyline’daki, Belmont’a tepeden bakan şu yeni, lüks apartman dairelerinden birinde yaşıyorlar.

“Merhaba,” dedi ve kendini daha iyi hissetti. Ona üstünlük taslamadan, yalnızca sevecenlikle gülümsediler. Childan’ın sergilediği parçalar –gerçekten de türlerinin Batı Yakası’ndaki en iyi örnekleriydi– karşısında biraz hayrete düşmüşlerdi; Childan bunu gördü ve minnet duydu. Bu işten anlıyorlardı.

Genç adam, “Bunlar gerçekten mükemmel parçalar, beyefendi,” dedi.

Childan kendiliğinden eğilerek selam verdi.

O ikisi, yalnızca insani bir bağın değil, Childan’ın sattığı sanat eserlerinden aldıkları ortak hazzın, paylaştıkları zevklerin ve tatminlerin de sıcaklığını taşıyan gözlerini hâlâ ondan ayırmıyorlardı; belki satın bile almadan yalnızca bakmaları, alıp incelemeleri, ellerinde tutmaları için böyle şeyleri dükkânında bulundurmasından dolayı Childan’a teşekkür ediyorlardı. Childan, evet, nasıl bir dükkânda olduklarını biliyorlar, diye düşündü... Bunlar turistler için üretilmiş ıvır zıvırlar değil; sekoya ahşabından yapılmış ve üzerinde *Muir Korusu, Marin İlçesi, APD* yazan plakalar, tuhaf tabelalar, genç kız yüzükleri ya da Köprü manzaralı kartpostallar değiller.

Özellikle kızın gözleri iri, koyu. Childan, böyle bir kıza âşık olmam işten bile değil, diye düşündü. O zaman hayatım ne trajik olurdu; sanki şimdi yeterince kötü değilmiş gibi. Şık kesimli siyah saç, parlak ojeli tırnaklar ve el yapımı, uzun, sarkık pirinç küpeler takmak için delinmiş kulaklar.

Childan, “Küpeleriniz,” diye mırıldandı. “Buradan satın almış olabilir misiniz?”

“Hayır,” dedi kız. “Memleketimden aldım.”

Childan başıyla onayladı. Burada çağdaş Amerikan sanatına yer yoktu; burada, Childan’ınki gibi bir dükkânda yalnızca geçmiş temsil edilebilirdi. “Buraya uzun süreliğine mi geldiniz?” diye sordu. “San Francisco’muza?”

“Burada belirsiz bir süre boyunca görev yapacağım,” dedi adam. “Geri Kalmış Bölgeler İçin Yaşam Standartları Planlama ve İnceleme Komisyonu’nda.” Duyduğu gurur yüzünden okunuyordu. Asker değildi. Market Sokağı’nda gezinip durarak müstehcen gösterilere, seks filmlerine, atış poligonlarına, girişlerinde meme uçlarını buruşuk parmaklarıyla tutarak şehvetle gülümseyen orta yaşlı sarışınların fotoğrafları asılı olan ucuz gece kulüplerine... Henüz San Francisco’ya son bomba düşmeden önce bile enkazların arasında mantar gibi bitmiş olan o derme çatma teneke ve karton barakalara, şehrin düzlük bölgelerinin büyük bölümünü teşkil eden ve caz çalınan batakhanelere aval aval bakan, ağ gözlü köylü suratlarına sahip, sakız çiğneyen o kaba saba askerlerden değildi. Hayır, bu adam elit tabakadandı. Nihayetinde Pasifik Kıyısı’ndaki Ticari Temsilcilik’te yüksek mevkili bir memur olan Bay Tagomi’den bile daha kültürlü ve eğitimliydi. Tagomi yaşlı bir adamdı. Tavrıları Savaş Kabinesi günlerinden kalmaydı.

Childan, “Geleneksel Amerikan etnik sanat eserlerini birine armağan etmek için mi satın almayı düşünmüştünüz?” diye sordu. “Veya belki de burada bulunacağınız sürede kalacağınız yeni bir apartman dairesi içindir?” Eğer ikincisi içinse... Childan’ın kalp atışları hızlandı.

“Oldukça yerinde bir tahmin,” dedi kız. “Dekorasyon yapmaya başladık da. Biraz kararsızız. Bizi bilgilendirebilir misiniz?”

“Dairenize gelebilirim, evet,” dedi Childan. “Çantalar dolusu eser getirebilir ve zevkinize göre, uygun bağlamda önerilerde bulunabilirim. Uzmanlık alanımız budur elbette.” İçinde kabaran umudu gizlemek için gözlerini indirdi. İşin ucunda binlerce dolar olabilirdi. “Elime New England malı bir masa geçecek; akçağağaçtan, tüm ayakları da ahşap ve çivisiz. Güzelliği ve değeri ölçülemez. Bir de 1812 Savaşı’ndan¹ kalma bir ayna. Ayrıca kıta yerlisi sanatı örnekleri: Bitkisel boyayla boyanmış, keçi kılından yapılmış halılar.”

“Ben şahsen şehir sanatını yeğliyorum,” dedi adam.

Childan hevesle, “Evet,” dedi. “Bakın, efendim. Elimde WPA’nın² postane döneminden kalma bir duvar resmi var; Horace Greeley’nin³ orijinal, mukavva üstüne yapılmış, dört parçalı bir portresi. Paha biçilmez bir koleksiyon parçası.”

Koyu gözleri parlayan adam, “Ah,” dedi.

“Ayrıca likör dolabına dönüştürülmüş, 1920 yapımı bir Victrola gramofon kutusu.”

“Ah.”

“Bir de şunu dinleyin, efendim: *Jean Harlow’un*⁴ çerçevelenmiş, imzalı fotoğrafı.”

13

-
- 1 1812 Savaşı, Amerika Birleşik Devletleri ve müttefiklerinin, Birleşik Krallık ve müttefikleriyle Kuzey Amerika’da karşı karşıya gelmesiyle alevlenen bir savaştır. 18 Haziran 1812’de Amerika Birleşik Devletleri’nin Britanya’ya savaş ilan etmesiyle başlamıştır. -yhn
 - 2 “Works Progress Administration”. ABD’de Başkan Roosevelt tarafından kurulan ve 1935-1943 arasında faaliyet gösteren istihdam ve altyapı kurumu. -çn
 - 3 Horace Greeley, *New-York Tribune*’ün kurucusu, Amerikalı gazete editörü ve yayıncısıdır. -yhn
 - 4 Amerikalı aktris. “Kötü kız” karakterlerini canlandırmasıyla tanınan Harlow, 1930’ların başında önde gelen seks sembolüydü ve Amerikan sinemasının Hays-Code öncesi döneminin belirleyici figürlerinden biriydi. -yhn

Adam gözlerini faltaşı gibi açarak ona baktı.

Childan, bu doğru psikolojik âni değerlendirerek, “Sipariş vermek ister misiniz?” diye sordu. Ceketinin iç cebinden dolmakalem ve not defterini çıkardı. “Beyefendi, hanımefendi; isimlerinizi ve adresinizi alayım.”

Daha sonra, o ikisi sağa sola bakınarak dükkânından çıkarlarken Childan elleri arkasında durarak sokağı seyretti. Neşe. Tüm iş günleri böyle olsaydı... Ama işten, dükkânının başarısından öte bir şeydi bu. Genç bir Japon çiftini sosyal olarak, kendisini bir Amerikalı ya da en iyi olasılıkla sanat eserleri satan bir tüccar olarak değil, bir insan olarak kabullenecekleri bir düzeyde tanıma fırsatıydı. Evet, yeni neslin savaştan önceki günleri, hatta savaşı anımsamayan bu genç insanları... Dünyanın umuduydu onlar. Mekân farklılıkları onlar için önemsizdi.

Childan, sona erecek, diye düşündü. Bir gün. Mekân kavramı. Yönetilenler ve yönetenler değil, yalnızca insanlar olacak.

Ama yine de, kendini onların kapısını çalarken hayal edince korkudan titriyordu. Notlarını gözden geçirdi. Kasoura’lar. İçeri alınınca çay ikramıyla karşılanacaktı şüphesiz. Gereken şekilde davranabilecek miydi? Her ânin gerektirdiği eylem ve sözleri bilebilecek miydi? Yoksa berbat bir pot kıarak kendini küçük mü düşürecek, hayvan seviyesine mi indirgeyecekti?

Kızın adı Betty idi. Childan, yüzünde ne derin bir anlayış vardı, diye düşündü. O şefkatli, cana yakın gözler. Kız dükkânda geçirdiği o kısacık zamanda bile Childan’ın umutlarını ve yenilgilerini görmüştü mutlaka.

Umutları... Childan ansızın başının döndüğünü hissetti. Sahip olduğu, deliliğin ve hatta belki de intiharın sınırlarında gezinen bu arzular da neyin nesiydi? Ama Japonlarla Amerikalıların birbirleriyle ilişkiye girmeleri görülmemiş şey değildi, her ne kadar bu genellikle Japon erkekleriyle Amerikan kadınları arasında olsa da. Bu... Childan aklındaki fikir

karşısında ürktü. Üstüne üstlük o kız evliydi. Zihnini geçit törenine çeviren istemsiz düşüncelerden çekip kurtaran Childan, sabah postasıyla gelmiş mektupları harıl harıl açmaya odaklandı.

Ellerinin hâlâ titrediğini fark etti. Ardından da, öğleden sonra ikide Bay Tagomi'yle randevusu olduğunu hatırladı; bunun üzerine, ellerinin titremesi geçti ve huzursuzluğu kararlılığa dönüştü. Kabul edilir bir şey bulmalıyım, dedi kendine. Nereden? Nasıl? Ne? Bir telefon konuşması. Kaynaklar. İş becerisi. Kumaş tavanı (siyah) dahil tamamen restore edilmiş, 1929 model bir Ford bul. Bu müşteriyi bir daha asla kaybetmezsin. Alabama'daki bir ahırda keşfedilmiş, parçalarına ayrılıp sandıklara konulmuş, üç motorlu, orijinal, yeni durumda posta uçağı vs. Bay B. Bill'in uzun ve beyaz saçıyla birlikte mumyalanmış kafasını sun; heyecan verici bir Amerikan artefaktı. İsmimi tüm Pasifik'teki en saygın uzman çevrelere duyuracağım, Japon Takımadaları'ndakilere de.

İlham almak için, esrarlı bir sigara yaktı; Land-O-Smiles¹, mükemmel bir marka.

15

Frank Frink, Hayes Sokağı'ndaki odasında, yatağında uzanmış, nasıl kalkacağını düşünüyordu. Jaluzinin aralarından süzülen parlak gün ışığı, yere düşmüş giysilerin oluşturduğu yığının üstüne vuruyordu. Frink'in gözlüğü de yerdeydi. Üstüne basar mıydı? Banyoya öbür taraftan gitmeyi dene, diye düşündü. Sürün ya da yuvarlan. Başı ağrıyordu fakat kendini üzgün hissetmiyordu. Asla arkana bakma, diye karar verdi. Saat kaç? Şifoniyerin üstündeki saat. On bir buçuk! Hay aksi. Fakat uzanmaya devam etti.

Kovuldum, diye düşündü.

Dün fabrikada hatalı davranmıştı. Burnu Sokrates'inkine benzeyen, çökük suratlı, elmas yüzüklü, altın rengi pantolon

1 (İng.) "Tebessümler Diyarı". -çn

fermuarlı Bay Wyndam-Matson'a uygunsuz bir şekilde nutuk atmıştı. Bay Wyndam-Matson'a: Yani bir otoriteye. Bir hükümdara. Uyku sersemi Frink'in düşünceleri daldan dala atlıyordu.

Şöyle düşündü: Evet, şimdi beni kara listeye alacaklar; becerim işe yaramaz... Mesleğim yok artık. On beş yıllık tecrübe. Gitti.

Şimdi, çalışma kategorisinde değişiklik yapılması için İşçi Çalışma Kategorisi Değerlendirme Komisyonu'na başvurması gerekecekti. Wyndam-Matson'ın *pinok*'larla -Sacramento'daki kukla beyaz hükümetle- nasıl bir ilişki içinde olduğunu asla çözememiş olduğundan, eski işverenin gerçek otorite sahiplerinin, yani Japonların üstünde nasıl bir etkiye sahip olduğunu bilemiyordu. İÇKD *pinok*'lar tarafından yönetiliyordu. Frink, Wyndam-Matson'inkine benzeyen, orta yaşlı, dört beş tombul beyaz suratla karşı karşıya kalacaktı. Oradan onay alamazsa, Tokyo'nun dışında faaliyet gösteren ve California'nın her yerinde, Oregon'da, Washington'da ve Nevada'nın Amerika Pasifik Devletleri sınırları dahilindeki bölgelerinde ofisleri olan Ticari İthalat-İhracat Temsilciliklerinden birine başvururdu. Fakat kendini haklı göstermeyi orada da başaramazsa...

Yatağında uzanıp tavanın Nuh Nebi'den kalma aydınlatma armatürüne bakarken aklına planlar gelip duruyordu. Mesela hududu gizlice geçip Rocky Dağları Eyaletleri'ne gidebilirdi. Fakat orası APD'ye az da olsa bağlıydı; kendisini bir suçlu olarak iade edebilirlerdi. Peki ya Güney? Frink tiksintiyle ürperdi. İyy. Orası olmaz. Beyaz bir adam olarak, orada daha fazla kabul görürdü; aslında burada, APD'de gördüğünden çok daha fazla. Fakat... Öyle bir yerde yaşamak istemiyordu.

Daha da kötüsü, Güney'in Reich ile ekonomik, ideolojik ve başka, Tanrı bilir hangi türlerden, çapraşık bağları vardı. Frink ise Yahudi'ydi.

Asıl adı Frank Fink idi. New York'ta, Doğu Yakası'nda doğmuş ve 1941'de, Rusya'nın çöküşünden hemen sonra kendini ABD Ordusu'nda bulmuştu. Japonların Hawaii'yi ele geçirmelerinden sonra Batı Yakası'na gönderilmişti. Savaş sona erdiğinde de kendini, üzerinde anlaşılan sınır çizgisinin Japon tarafında bulmuştu. İşte bugün, on beş yıl sonra hâlâ buradaydı.

1947'de, Teslimiyet Günü'nde neredeyse aklını yitirip sağa sola saldıracaktı. Japonlardan nefret ettiği için intikam yemini etmişti; askerlik silahlarını, arkadaşlarıyla birlikte baş kaldıracığı günde kullanmak üzere, güzelce yağlayıp bezlerle sarmalayarak bir bodruma, yerin üç metre kadar altına gömmüştü. Ancak zamanın en iyi ilaç olduğu gerçeğini hesaba katmamıştı. Şimdi o fikri, o büyük kan banyosunu, *pinok*'ların ve efendilerinin tasfiyesini düşündüğünde, kendini sanki lise yıllarından kalma lekeli yıllıkları karıştırırken, çocukken beslediği emellerin ifade edildiği cümlelere rastlamış gibi hissediyordu. Frank "Japon Balığı" Fink, paleontolog olacak; Norma Prout ile evleneceğine de yemin ediyor. Norma Prout sınıfın *schones Mädchen*'ıydı¹ ve Frank onunla evleneceğine sahiden yemin etmişti. Lanet olsun, bütün bunlar artık öyle uzak bir geçmişte kalmıştı ki; Fred Allen² dinlemek ya da bir W.C. Fields filmi izlemek gibiydi tıpkı. Frink 1947'den beri muhtemelen altı yüz bin Japon görmüş ya da onlarla konuşmuştu ve ilk birkaç aydan sonra, hepsine ya da herhangi birine zarar verme arzusu duymamıştı asla. Ne de olsa, artık bunun anlamı kalmamıştı.

Ama dur bir dakika. Biri vardı, Bay Omuro adında biri; San Francisco'nun merkezindeki, kiralanabilir mülklerin bulunduğu geniş bir bölgeyi satın alarak kontrolüne geçirmiş ve bir süreliğine Frank'ın ev sahibi olmuştu. Frank, işte o tam bir çürük elmaydı, diye düşündü. Asla onarım yapmayan, odaları

1 (Alm.) Güzel kız. -çn

2 Amerikalı meşhur komedyen. -yhn

sürekli bölüp küçülten, kiralari artırıp duran acımasız, sömürücü bir tip... Omuro yoksullari iliklerine kadar sömürmüştü; özellikle de 50'li yıllarin başlarında, o ekonomik kriz yıllarında, işsiz ve neredeyse aç biilaç olan eski ordu mensuplarını. Fakat vurgunculuğu sebebiyle Omuro'nun kellesini alan da Japon Ticari Temsilciliklerinden biri olmuştı. Bugünlerde de, o sert ve katı fakat adil Japon medeni hukukunun o şekilde ihlal edilmesine hiç rastlanmıyordu. Japon işgal bölgesi memurlarının, özellikle de Savaş Kabinesi'nin çöküşünden sonra gelenlerin yozlaşmazlığının göstergesiydi bu.

Ticari Temsilciliklerin katı ve metanetli dürüstlüklerini anımsayan Frink'in içi rahatladı. Wyndam-Matson bile gü-rültücü bir sinek gibi kovalanırdı. W-M Anonim Şirketi'nin sahibi olsun ya da olmasın. En azından Frink öyle olmasını umuyordu. Sanırım şu Pasifik Ortak Refah Birliği'ne gerçekten inancım var, dedi kendine. Tuhaf. O ilk günlere baktığımda... O zamanlar gayet bariz bir hile gibi görünmüştü. Boş propaganda. Oysa şimdi...

Yataktan kalktı ve yalpalayarak banyoya gitti. Yıkayıp tıraş olurken radyodan öğle haberlerini dinledi.

Frink sıcak suyu bir anlığına kapadığında radyo, "Bu çayla alay etmeyelim," diyordu.

Frink acı acı, hayır, alay etmeyeceğiz, diye düşündü. Radyonun hangi çabadan bahsettiğini biliyordu. Yine de soğuk, huysuz Almanların Mars'ta, daha önce hiçbir insanın ayak basmadığı kızıl kumların üstünde gezinmelerinin görüntüsünde komik bir şeyler vardı. Gıdısını tıraş köpüğüyle kaplayan Frink kendi kendine bir Alman taşlaması söylemeye başladı. *Gott, Herr Kreisleiter. Ist dies vielleicht der Ort wo man das Konzentrationslager bilden kann? Das Wetter ist so schön. Heiss, aber doch schön...*¹

1 (Alm.) "Tanrım, Bay Kreisleiter. Acaba burası toplama kampı kurulabilecek bir yer mi? Hava öyle güzel ki. Sıcak ama yine de güzel..." -çn

Radyo konuşuyordu: “Ortak Refah Uygarlığı, müşterek görev ve sorumluluklar ile beraberlerinde gelen bedellerde dengeli bir eşitlik sağlama arayışımız sırasında...” Frink, ege-men hiyerarşinin tipik jargonu, diye düşündü. “...İnsanlığın gelecekteki meselelerinin yaşanacağı arenayı algılamakta başarısız olup olmadığımızı durup düşünmek gerekir; bu insanlar ister İskandinav olsun, ister Japon, ister zenci...” Böyle sürüp gidiyordu.

Frink giyinirken taşlamasını zevkle düşündü. *Hava schön¹, öyle schön ki. Ama solunacak hiçbir şey yok...*

Ancak durum gerçekten de böyleydi; Pasifik güçleri, gezegenlerin kolonizasyonu yönünde hiçbir girişimde bulunmamıştı. Onlar Güney Amerika’yla ilgileniyordu – daha doğrusu orada batağa saplanmışlardı. Almanlar uzayın dört bir yanında harıl harıl dev robot inşa sistemleri kurmakla meşgulken, Japonlar hâlâ Brezilya’nın iç bölgelerindeki ormanları yakıyor ve eski kelle avcıları için sekiz katlı, kerpiç apartmanlar inşa ediyorlardı. Japonlar ilk uzay gemilerini havalandırdığında Almanlar bütün Güneş Sistemi’ni ele geçirmiş olacaktı. Tarih kitaplarında kalmış o eski, tuhaf ve hoş günlerde, Avrupa’nın geri kalanı sömürge imparatorluklarına son biçimlerini verirken Almanlar treni kaçırmıştı. Frink, ama bu kez sona kalma-yacaklar, diye düşündü; Almanlar derslerini almıştı.

Sonra Frink, Afrika’yı ve orada yapılan Nazi deneyini düşündü. Kanı damarlarında dondu, tereddüt etti ve sonra nihayet yeniden akmaya başladı.

O engin, bomboş yıkıntı.

Radyodan gelen ses konuşuyordu: “...Ancak dünyanın her yerindeki halkların temel fiziksel ihtiyaçlarının üstünde durduğumuz için gurur duymalıyız; onların maneviyat altı hedefleri mutlaka...”

Frink radyoyu kapattı. Sakinleştikten sonra tekrar açtı.

1 (Alm.) Güzel. –çn